

[Madsen-Mygdal.]

ikke er rigtigt, det skete som bekendt under den foregaaende Regering i 1918—19.

Men jeg har, som sagt, ikke Indtryk af, at man nærede Ønske om eller kom med Forslag til en Ordning, hvorefter den danske Krone skulde nedskæres. Hvis Statsministeren den Gang har næret et saadant Ønske, har han i hvert Fald været i Stand til at overvinde det, for det er dog en Kendsgerning, at Kronen blev ført tilbage til Pariteten under et Ministerium, der bar Navnet Stauning. Og hvis jeg ikke tager meget fejl, var det ikke den højtærede Statsminister ukært, at det blev sagt, at det var et socialdemokratisk Ministerium, der førte Kronen i Pari.

Derfor synes jeg ikke, at man, naar der nu bagefter løfter sig Røster, der kritiserer det, der skete den Gang — og det er jo det, der har fundet Sted i Sønderjylland og andre Steder i Landet —, skal komme og sige: Ja, det var egentlig heller ikke det, vi vilde have. Tager man Æren for en Ting, maa man ogsaa tage Ansvar, og jeg synes ikke, det er særlig tappert af den højtærede Statsminister at staa her og sige: Ja, jeg var ogsaa inde paa Overvejelser af, hvorvidt Kronen egentlig skulde føres i Pari.

Jeg for mit personlige Vedkommende kan sige, at jeg, saa vidt jeg var i Stand dertil, gjorde, hvad jeg kunde, for at føre Kronen i Pari — jeg beklager, at det skete i saa hurtigt Tempo, det kunde maaske have været undgaaet, men Tempoet er i og for sig ikke det afgørende. Det var min Opfattelse, og det er det fremdeles, at som Forholdene den Gang laa, kunde Danmark ikke foretage sig andet paa Valutaomraadet, end det gjorde.

Men det var en naturlig Forudsætning, at Parikronen, naar den var indført, skulde respekteres af Landets Befolkning, baade i den offentlige Husholdning og i Erhvervslevet. Men det skete ikke. Man førte Kronen op fra 60 til 100, men den forhøjede Kroneværdi blev ikke respekteret af alle. Det lykkedes ganske vist i nogen Grad at faa de offentlige Udgifter paavirket af den ændrede Kroneværdi, men i selve Erhvervslevet ved den højtærede Statsminister jo, at Fagforeningsmagten — den Magt, han er udgaaet af og særlig repræsenterer — modsatte sig noget saadant, idet det lykkedes at faa Lønniveauet hævet lige saa meget, som Kronen var blevet hævet. Der skete en reel Lønforhøjelse større end nogen Sinde, og det Arbejdsløshedsspørgsmaal, som vi har haft at kæmpe med, og mange erhvervs-mæssige Vanskeligheder skriver sig fra den

økonomiske Uligevægt, som da blev bragt ind i vort Erhvervsliv, fordi man ikke respekterede det, der skete. Fejlen var ikke, at Kronen blev hævet, og der er ingen Grund for den højtærede Statsminister til at give det Udseende af, at det var egentlig noget andet, han vilde. Det var ingen Fejl. Men Fejlen var, at man ikke tog Konsekvensen deraf og respekterede denne Kronestigning.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen var inde paa nogle Betragtninger over, hvor den ærede Forespørger havde faaet sine Oplysninger om Forholdene i Sønderjylland. Det ved jeg naturligvis ikke, og det ved det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen maaske heller ikke. Nej, men jeg vil dog sige, at det forbaavtede mig, da det ærede Medlem Hr. Holstein i en Tale — jeg tror ved Finanslovsforslagets første Behandling eller ogsaa ved Behandlingen af Krisehjælpslovene — citerede Gaardejer Kylling som Sandhedsvidne. Jeg vil meget beklage, hvis det ærede Medlem søger sine Oplysninger hos dem, der stadig er ude for gennem en meget letkøbt og uansvarlig Tale at hidse Befolkningen op til Uro og Misfornøjelse. Jeg vil ikke haabe, at det ærede Medlem agter at indrullere sig i den Brigade af professionelle Urostiftere, som lige siden Genforeningen har søgt at skabe Misfornøjelse med alt, men som dog heldigvis hidtil ikke har vundet Tilslutning i den rolige og besindige Del af den sønderjydske Befolkning. Det beder jeg ogsaa erindret her, og det skal siges her, at naar der nu tales om Sønderjyderne, som om det var Folk, der var misfornøjede og utaknemmelige, Folk, der altid kritiserede og vilde have det paa en anden Maade, end de fik det, er det ikke det store Tal af Sønderjyder, der gaar ind under den Kategori.

Men hvor nu end det ærede Medlem har faaet sine Oplysninger fra, er det desværre rigtigt — deri har den ærede Forespørger fuldkommen Ret —, at de økonomiske Forhold i de sønderjydske Landsdele er overordentlig vanskelige. Derom er der ingen Tvivl, og heller ikke vil nogen kunne benægte, at der i Sønderjylland er et forholdsvis meget stort Tal af Landbrugere, der er truet af økonomiske Vanskeligheder. I en Udtalelse fra Sønderjyllands Kreditforening, offentliggjort i Slutningen af Oktober, er anført de særlige Forhold, som har medført disse Vanskeligheder for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende.

Der er i denne Forbindelse særlig Grund til at fremhæve Virkningen af Marksammenfaldet, der jo i saa høj Grad har formindsket